

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 287/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3To/44/2016 z 1. marca 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa neúplnou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. marca 2022 doplnenou 5. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2, na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2, na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1, na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2, na prezumpciu neviny podľa čl. 40 ods. 2, na obhajobu podľa čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2, na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ tiež navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z neúplnej ústavnej sťažnosti a vyžiadaných príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4T/93/2014 z 8. septembra 2016 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) s poukazom na § 138 písm. i) TZ, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 2 mesiacov, ochranný dohľad v trvaní troch rokov, trest prepadnutia majetku a povinnosť nahradiť škodu poškodenej. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor a sťažovateľ odvolanie.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a uznal sťažovateľa vinným z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 4 písm. b) a ods. 5 písm. a) TZ s poukazom na § 138 písm. e) a i) TZ a v bode 12 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 TZ, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 2 mesiacov, ochranný dohľad v trvaní 3 rokov, trest prepadnutia majetku, povinnosť nahradiť škodu poškodenej a zamietol odvolanie sťažovateľa. Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd uviedol, že tak urobil z dôvodu nie ukladania exemplárneho trestu, ale práve z dôvodu individualizácie trestu, pričom zohľadnil výšku spôsobenej škody, ktorá štvornásobne presahovala sumu 133 000 eur.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2Tdo/62/2021 z 26. októbra 2021 odmietol dovolanie sťažovateľa (sťažovateľovi doručené 25. januára 2022).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa sťažovateľa mu krajský súd napadnutým rozsudkom uložil neprimerane vysoký ďalší trest podľa § 43 TZ a nevysporiadal sa s primeranosťou uloženého trestu okresným súdom. Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd mal pri výmere výšky trestu zohľadniť skutočnosť, že išlo o opakovaný trestný čin majetkového charakteru (nie násilného), že výkon trestu odňatia slobody v trvaní 12 rokov (predošlé odsúdenie) začal sťažovateľ vykonávať bezprostredne v čase po spáchaní trestného činu vykradnutia bankomatov a že krajský súd nezohľadnil výšku predošlého trestu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že sťažovateľ už bol v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody na základe rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 4T/89/07 z 11. septembra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 5To/68/12 zo 16. apríla 2013, ktorým bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 a 4 písm. a) TZ a za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov.

7. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ ešte pred podaním ústavnej sťažnosti dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (ďalej len „TP“). Naplnenie dovolacieho dôvodu normatívne objektivizovaného v § 371 ods. 1 písm. h) TP (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený

taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa) sťažovateľ vzhliadol v tom, že mu krajský súd napadnutým rozsudkom uložil neprimerane vysoký trest. Tiež dôvodil, že uložený trest presiahol zákonom stanovenú maximálnu výšku trestu odňatia slobody ďalšieho trestu. Argumentačné línie prezentované v tejto časti dovolania sú rovnaké ako argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti.

8. Najvyšší súd sa v rámci prieskumu dovolania sťažovateľa zaoberal jeho námietkou, ktorá korešponduje t. č. sťažnostnej argumentácii proti výške uloženého trestu. Najvyšší súd okrem iného uviedol, že (cit.) „*Vo vzťahu k námietkam obvineného, že krajský súd nesprávne aplikoval pri rozhodovaní o ukladaní trestu odňatia slobody § 43 Trestného zákona, je potrebné uviesť, že v predmetnej trestnej veci okresný súd správne aplikoval predmetné ustanovenie. Okresný súd vo svojom odôvodnení (str. 33-34) uviedol, že takýto trest bol primeraný i u [REDACTED], ktorý v čase vyhlasovania rozsudku vykonával trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov..., pričom nevykonaný zvyšok trestu spolu s týmto uloženým trestom nepresahuje 25 rokov trestu odňatia slobody. Možno pripomenúť, že podľa § 43 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu (v predmetnom prípade oboma rozsudkami uložený trest odňatia slobody), nesmie tento trest (odňatia slobody) spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre trest odňatia slobody, ktorou sa rozumie doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. V predmetnom prípade trest uložený napadnutým rozsudkom vo výmere trinástich rokov a dva mesiace bol uložený v súlade s ustanovením § 43 Trestného zákona, pretože spolu s nevykonanou časťou skôr uloženého trestu (sedem rokov a jeden mesiac) neprevyšuje zákonom najvyššiu dovolenú výmeru trestu odňatia slobody (dvadsaťpäť rokov), keďže predstavuje výmeru dvadsať rokov a tri mesiace... V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona (v čase spáchania skutku) ustanovil zákon trest odňatia slobody na desať rokov až pätnásť rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby... Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere trinásť rokov a dva mesiace je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.“*

9. Najvyšší súd ako súd dovolací sa v rámci svojej právomoci so sťažovateľovou námietkou meritórne vyrovnal. Zmyslom konania o ústavnej sťažnosti nie je sprocesovať ešte jedno (štvrté) konanie k rovnakej právnej otázke a ani nijako nahrádzať všeobecné súdnictvo. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, postup krajského súdu a napadnutý rozsudok preskúmal v dôsledku dovolania podaného sťažovateľom najvyšší súd ako súd dovolací. Ako vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, pokiaľ postup a rozhodnutie všeobecného súdu nižšieho stupňa preskúma v dôsledku podaného opravného prostriedku (napríklad odvolania alebo dovolania) všeobecný súd vyššieho stupňa, ústavný súd sťažnosť odmieta pre nedostatok právomoci ústavného súdu (III. ÚS 426/2011, III. ÚS 533/2011, IV. ÚS 24/07).

10. Ústavný súd v okolnostiach preskúmanej veci teda konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti postupu a napadnutému rozsudku krajského súdu nie je prípustná, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu, z čoho vyplýva, že jej dôvodnosť nemožno preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu